

סעיף ב

פרוש ממנה עונה אחת, ולא משאר קריבות אלא מתשמיש (הגמטה) בלבד. אם הוא ביום: פורש אפילו אם הוסת בסופו, ומותר מיד בלילה שלאחריו, וכן אם הוא בתחלתו, פורש כל היום ומותר ן הדין אם הוא בלילה: פורש כל הלילה ומותר ביום שלפניו ולאחריו, בין שקבעה וסת בשלש . הגה: וכל זה לא מיידי אלא בוסת החלוי בימים אצל לא בוסת החלוי בשינוי הגוף (ב"י בשם הראב"י), ועיין לקמן סימן קפ"ט. יס' ב' או ג' ימים, או לאחר כשמגיע זמן וסתה, לריך לפרוש ממנה ב' או ג' ימים קודם או אחריו. (הגהות מיימוניות הל' לקמן סי' קפ"ט.)

פרישה בעונת וסתה.

הרחבה לסעיף	עיקר הסעיף
<p>נדה סג/ב (שבועות יח"ב) - "והזרתם את בני ישראל</p> <p>[האם חיוב פרישה מהתורה או מדרבנן - עיין לקמן בפת"ש].</p> <p>כמה עונות צריך לפרוש?</p> <p>ש"ש [כרוב הפוסקים] - די בכך שפורש ממנה עונה אחת בשעת וסתה. אם ראתה ביום פורש ביום, ואם ראתה בלילה, פורש בלילה. בין שהלילה או היום, קצר או ארוך. [וכן פסקו: ה"ט"ז (ב), רעק"א (ג), חו"ד (ג), פת"ש (ז), תה"ש (ז) וטה"ב סי' ב סעי' א].</p> <p>שלא כאביאסף - שדורש שכל עונה שפורש ממנה תהיה לפחות 12 שעות.</p> <p>[וכתבו הבי"ח והמעדני מלך שיש סמך לכך מנדה סה"ב. והט"ז ב - כתב שאין להביא ראיה מנדה סה"ב לאביאסף, מכיון ששם מדובר לעניין בתולה ולא לעניין נדה. וחישוב ה-12 שעות לפי האביאסף: אלו 6 שעות לפני הוסת ו-6 שעות אחרי הוסת. אולם בנקודות הכסף אי' ביאר אחרת, ועי' . שהביא ראיות לאביאסף].</p> <p>ש"ש כ"כ [כרוב הפוסקים] - פורש מאשתו ל-24 שעות, עונה שצריכה לראות ועונה קודם¹.</p> <p>[ב"ח - הירא לדבר ה' נהג כאו"י. וכן בשבט הלוי (סיכום ההלכות סעי' ב' ס"ק ב) ובדרכי טהרה פרק ו. אך לט"ז (ב) רע"א (ג) וחוו"ד (ג) - אין להחמיר כאו"י, מכיון שמפורש בתלמוד לקולא ובפרט בוסתות דרבנן].</p> <p>ממה צריך לפרוש?</p> <p>ש"ש [כרוב הפוסקים] - פורש רק מתשמיש, אבל בשאר קריבות אפילו חיבוק ונישוק מותר.²</p> <p>[וכן דעת ראב"ד, רשב"א, רמב"ן ורש"י (יבמות ס"ב), וכן משמע מהרמ"א סעי' י. וכן בטה"ב סי' ב סעי' ב].</p> <p>ט"ז [כתרומת הדשן] - פורש גם מחיבוק ונישוק.</p> <p>[וביאר ה"ט"ז שיש לאסור חיבוק ונישוק מהדין, כיון שהוא מביא לדין חשק. וכן בבן איש חי פרשת צו סעי' ב].</p> <p>ב"ח (ג) - המחמיר תע"ב (ש"ד) (ז) ושבת הלוי (ט) ד"ה "יולמעשה" ובסיכום ההלכות שם סעי' ב ס"ק יז).</p> <p>פת"ש (ה) - חיבוק ונישוק מותר, [דאין לחדש חומרות על ישראל והלוואי שישמרו מה שמוטל עליהם].</p>	<p>לפרוש?</p> <p>וסתה פורש מאשתו עונה אחת.^א</p> <p>ש מאשתו 2 עונות,^ב ז שצריכה לראות ועונה קודם.^ב</p> <p>?</p> <p>ט - פורש רק מתשמיש,^ג בות מותר, אפילו חיבוק ונישוק.</p> <p>גם מחיבוק ונישוק.^ד</p>

Comment [מ"כ1]: ע"ע בספר השיטות עמ' י' 4 שיטות בהסבר האביאסף.

י' לפרוש מאשתו דווקא באותה עונה שראתה דם, א"כ מדוע לפי האור זרוע צריך לפרוש עוד עונה קודם לוסתה? ז לפרוש דווקא באותה עונה, זה באשה שרגילה לראות דם באותה עונה בשעה קבועה, אולם אשה שאין לה שעה

נחלת היום, ופעמים באמצע או בסוף היום, נמצא שכל היום כוסתה, ולכן צריכה לפרוש גם עונה קודם (שהיא העונה

שעה קבועה וכל העונה נחשבת כשעת וסתה לכן צריכה לפרוש גם עונה קודם (נקה"כ א, וסי' קצו חו"ד ט), ועי' עכ"ל בב"ח ג.

לישון עם אשתו בעונת וסתה במיטה אחת?

זבחי צדק (ח) - לשו"ע מותר לישון עמה במיטה אחת.

ט - אף לשו"ע לא ישן עמה במיטה אחת [והמחמיר אף כשהוא בבגדו והיא בבגדה תע"ב, שם עמ' זז]. ועי' בבן איש חי שנה ב, פרשת צו (ב).

הרחבה לסעיף	עיקר הסעיף												
<p>^ה ובעניין וסת הגוף – ע"ע לקמן בסעי' יב.</p> <p>^י מכיון שכל עוד שלא מפקת/מתעטשת - אינה רואה דם. [וכתב הרמב"ד - מחלוקת רבי יוסי ורבי יהודה האם צריך לפרוש בעונה הסמוכה לוסתה (בגדה סג'ב), היא רק בוסתות לימים, אך בוסת הגוף הם מודים שא"צ לפרוש סמוך לוסתה, ואינה אסורה אלא בזמן וסתה (כ"י בסוף הסימן)].</p> <p>^ז ואם רגילה לראות דם גם אחר פיהוקיה – פורש ממנה מתחילת הוסת [פיהוקיה], עד סוף עונה אחת (סיי קפט סעי' כד).</p> <p><u>ואם רגילה לראות את וסת הגוף ביום קבוע - מתי צריך לפרוש ממנה?</u> ש"ד (ח) – פורש ממנה כל אותו היום. (וכן בשו"ע ס"י קפט סעי' כה ובנה"כ י"ש).</p> <p>ש"ט"ז – די בכך שפורש ממנה מתחילת פיהוקיה עד סוף העונה. (סימן קפט ט"ז ס"ק לט)</p> <p>^ח <u>ד' פירושים להסבר הרמ"א:</u> (פתי"ש ח) נודע ביהודה - מדובר שיש ג' ימים קבועים שרואה דם באחד מהם, וצריך לפרוש ממנה בכל אותם ג' ימים.</p> <p>מעדני מלך - כוונת הרמ"א למקרה שוסתה נמשך ג' ימים, וצריך לפרוש ממנה כל אותם ג' ימים. (ולכן המעדני מלך נשאר בצ"ע על הרמ"א שכתב בסימן קפט סעי' יג, באשה שוסתה נמשך מספר ימים, דהולכים בתר תחילת הראייה. [הש"ך בסימן קפט ס"ק לט, דחה הסבר המעדני מלך, והסביר את הרמ"א כדלהלן].</p> <p>ש"ך - מדובר כשיש יום קבוע לוסתה, ואח"כ שינתה וסתה [והקדימה פעם אחת] לראות ג' ימים מוקדם יותר, אז צריך לפרוש ממנה ביום וסתה הקבוע וגם ביום שהקדימה לראות - אך א"צ לפרוש ממנה בכל הג' הימים. [וזה גם מה שכתב הרמ"א בסימן קפט סעי' יג, שהולכים בתר תחילת הוסת (ש"ך (לט) סימן קפט)].</p>	<p>עיקר הסעיף</p> <p>א: כל דין פרישה הנ"ל מדובר</p> <p>סת הגוף (התבאר כאן בכ"י (עמ' יח) ובסיי קפט</p> <p>סת - א"צ לפרוש.^י</p> <p>ית הגוף – פורש ממנה בשעת הוסת.^ז</p> <p>סת - בודקת ומותרת.</p> <p><u>תה להקדים או לאחרי שניים או ג'</u> ש ממנה באותם ב' או ג' ימים.^ח</p>												
<p>חוות דעת:</p> <table border="1" data-bbox="384 1243 853 1444"> <tr> <td data-bbox="384 1243 486 1310">ג (3)</td> <td data-bbox="486 1243 588 1310">ג (2)</td> <td data-bbox="588 1243 691 1310">ג (1)</td> <td data-bbox="691 1243 853 1310">מדובר שראתה ג' פעמים באותו יום בחודש כגון:</td> </tr> <tr> <td data-bbox="384 1310 486 1377">ג, ב (6)</td> <td data-bbox="486 1310 588 1377">ג, ב (5)</td> <td data-bbox="588 1310 691 1377">ג, ב (4)</td> <td data-bbox="691 1310 853 1377">ואח"כ הקדימה ביום אחד בחודש כגון:</td> </tr> <tr> <td data-bbox="384 1377 486 1444">ג, א, ב (9)</td> <td data-bbox="486 1377 588 1444">ג, א, ב (8)</td> <td data-bbox="588 1377 691 1444">ג, א, ב (7)</td> <td data-bbox="691 1377 853 1444">ואח"כ הקדימה בעוד יום אחד בחודש כגון:</td> </tr> </table> <p>כך שתמיד המשיכה לראות גם בתאריך הקודם ויום ג' ובי' לא נעקרו - לכן צריך לפרוש ממנה בכל הג' הימים, א-ג. (ועיין חוות דעת עוד דוגמא לכך במאחרת).</p>	ג (3)	ג (2)	ג (1)	מדובר שראתה ג' פעמים באותו יום בחודש כגון:	ג, ב (6)	ג, ב (5)	ג, ב (4)	ואח"כ הקדימה ביום אחד בחודש כגון:	ג, א, ב (9)	ג, א, ב (8)	ג, א, ב (7)	ואח"כ הקדימה בעוד יום אחד בחודש כגון:	
ג (3)	ג (2)	ג (1)	מדובר שראתה ג' פעמים באותו יום בחודש כגון:										
ג, ב (6)	ג, ב (5)	ג, ב (4)	ואח"כ הקדימה ביום אחד בחודש כגון:										
ג, א, ב (9)	ג, א, ב (8)	ג, א, ב (7)	ואח"כ הקדימה בעוד יום אחד בחודש כגון:										

סיכום הפת"ש – ראה בספר "עיקרי השולחן"

סעיף ג

בגדולה, אבל בקטנה שלא הגיעה לימי הנעורים, ולא הביאה סימנים - אין צריך לפרוש סמוך בעתו ג' פעמים. והוא הדין לזקנה שנסתלקו דמיה.

ה זקנה.

הרחבה לסעיף	קר הסעיף
<p>א רשב"א - הוא המקור לסעיף זה. (ובדין זקנה ע"ע סיי קפט סעי' כח - לא).</p> <p>הטעם שא"צ לפרוש - מכיון שמוחזקת שאינה ראויה לראות דם, וראויתה נחשבות למקרה עד שתוחזק בג"פ שרואה דם (בי"ח).</p> <p>ואף בשעת הוסת ממש - א"צ לפרוש (טי"ז ו, ש"ד ס).</p> <p>הגדרת קטנה - בת י"ב שנים ומטה, או מי שלא הביאה סימנים (ש"ד יא).</p> <p>הגדרת גדולה [נערה] - דווקא בקיום ב' תנאים: א. בת י"ב שנים ויום אחד (ש"ד ז). ב. הביאה סימנים (טי"ז ה).</p> <p>והעולה מהנ"ל: קטנה - שראתה דם פעם או פעמיים - הבעל אינו צריך לפרוש ממנה להבא. אך גדולה (= נערה) - שראתה אפילו פעם אחת דם - בעלה צריך לפרוש ממנה להבא.</p> <p>קטנה שלא קבעה וסת [וראתה ג' פעמים בתאריכים שונים] - האם בעלה צריך לפרוש ממנה? (פת"ש ט) עפ"י סיי קפט</p> <p>נקודות הכסף - א"צ לפרוש [כיון שלא קבעתו]³.</p> <p>ט"ז - צריך לפרוש ממנה [כיון שמוחזקת לראות]. (וכן פסקו הסדרי טהרה והחיות דעת).</p>	<p>וש מאשתו שהיא קטנה או זקנה ית וסתה, ט"ז ו, כל זמן שלא קבעתו ג'.</p>

סעיף ד

ו החמה, ולא קים לן שפיר אי קודם הנץ החמה או אחריו - אינה אסורה אלא ביום.

ה בהנץ החמה.

הרחבה לסעיף	עיקר הסעיף
<p><u>רואה בהנץ החמה:</u></p> <p>ש"ע כראב"ד - אסורה רק ביום. [דכיון שוסתות דרבנן הוי ליה ספק דרבנן לקולא ולכן די בכך שפורשת עונה אחת ביום.]</p> <p>והטעם שפורשת דווקא ביום ולא בלילה, מכיון שביום היא ודאי טמאה, לכן תולים את תחילת הקלקלה גם ביום (ט"ז ז, ש"ד יג).</p> <p>שלא כמחמירים - לאוסרה לבעלה ביום ובלילה. [והש"ך (יד) - פסק כמחמירים וזה לשיטתו (בסעי' ב) שהלכה כאו"ז שצריך לפרוש מאשתו 2 עונות].</p> <p><u>רואה בין השמשות</u> (ומסופקת אם מתחילה לראות ביום או בלילה):</p> <p>לש"ע - אסורה רק בלילה [שבו בודאי רואה דם, ש"ך יג].</p> <p>אור זרוע וש"ך (יד) - אסורה ביום ובלילה. (והרע"א (ה) הקשה על הש"ך, אך הסדרי טהרה (ג, ח), תרץ את הש"ך).</p> <p><u>הגדרת יום ולילה לעניין וסתות</u> (פתי"ש ז)</p> <p>יום - מהנץ החמה עד השקיעה. לילה - מהשקיעה עד הנץ החמה למחרת. [כך שמשקיעת החמה עד צאת הכוכבים וכן מעלות השחר עד הנץ החמה, נחשב כלילה].</p>	<p>וסופקת אם מתחילה לראות קודם הנץ או אלא ביום.</p>

סעיף ה

ה מקודם הנץ החמה עד אחר הנץ החמה - אסורה בלילה וביום כשיעור הנמשך בו.

ז'ה לראות מקודם הנץ עד אחר הנץ.

הרחבה לסעיף	עיקר הסעיף
<p>נדה סגב - היתה למודה להיות רואה עם הנץ החמה, (ובגמ' העמידו שמדובר באשה שרואה דם בסוף הלילה, לכן לרבי יהודה כל הלילה אסורה אך ביום מותרת).</p> <p>א. מה דין מי שרגילה לראות דם מקודם הנץ - עד אחר הנץ החמה?</p> <p>יש מחמירים - שאסורה כל היום וכל הלילה.</p> <p>יש מקלים - דאסורה רק בלילה אך ביום מותרת.</p> <p>א. שו"ע כראב"ד - שאסורה כל הלילה, וביום כשיעור שנמשך הוסת.</p> <p>ב. מי שרגילה לראות מקודם הלילה עד אחר הלילה:</p> <p>שו"ע - אסורה כל היום ובלילה שאחריו כשיעור שנמשך הוסת.</p> <p>ש"ך (טו) - אסורה כל היום וכל הלילה שלפניו, וביום שאחריו כשיעור שנמשך הוסת.</p> <p>ג. מי שרגילה לראות מקודם הלילה עד אחר הלילה:</p> <p>שו"ע - אסורה כל היום ובלילה שאחריו כשיעור שנמשך הוסת.</p> <p>ש"ך (טו) - אסורה כל היום וכל הלילה שלפניו, ובלילה שאחריו כשיעור שנמשך הוסת.</p>	<p>ה', וביום כשיעור שנמשך הוסת. א.</p>

סעיף ח

אפני פחד והגיע שעת וסתה - אינה חוששת לו.

ו עזר הוסת ולא בדקה ולא הרגישה, טהורה בלא בדיקה, אבל לכתחלה לריכה בדיקה.

Comment [2C]: בשו"ע כתוב כאן "כך משמע בבי"ו".

בבאת במחבא.

עיקר הסעיף		הרחבה לסעיף	
<p>האם היא צריכה לפרוש בשעת</p>		<p>נדה לט/א - ...ר"מ אומר אם היתה במחבא (פרש"י מפני</p>	
<p>ת</p>		<p>מתי הנחבאת במחבא מותרת בלא בדיקה?</p>	
<p>אחר הוסת</p>		<p>ש"ע כרשב"א - אף בשעת וסתה [ואף לכתחילה] מותרת בלא בדיקה.</p>	
<p>א"צ לפרוש ומותרת</p>		<p>רמ"א כטור - נחבאת דווקא אחר שעבר שעת וסתה [ולא בדקה ולא הרגישה] מותרת בלא בדיקה [בדיעבד], אך לכתחילה חייבת בדיקה בסוף הוסת. (וכן משמע מהראב"ד, שהובא בבי"ו סימן קפט סוף סעי' לד.)</p>	
<p>וש</p>		<p>מותרת: ב</p>	
<p>לכתחילה - תבדוק בסוף הוסת ותשמש.</p>		<p>במעוברת שהיא מותרת אף לכתחילה בשעת וסתה בלא בדיקה, ואילו בנחבאת פסק הטור שלכתחילה צריכה בדיקה, ורק אם עבר וסתה ולא בדקה עצמה מותרת בדיעבד.</p>	
<p>ת</p>		<p>בדיעבד - שלא בדקה בסוף הוסת, מותרת אף בלא בדיקה.</p>	
<p>יש</p>		<p>קושיית בי"ו לטור - הרי כל דין מעוברת נלמד מנחבאת, שאין לחוש לוסתה (נדה ט/א). א"כ מדוע פסק הטור במעוברת שהיא מותרת אף לכתחילה בשעת וסתה בלא בדיקה, ואילו בנחבאת פסק הטור שלכתחילה צריכה בדיקה, ורק אם עבר וסתה ולא בדקה עצמה מותרת בדיעבד.</p>	
<p>ה</p>		<p>תירוץ בי"ו וש"ד (כא): במעוברת - מקלים מכיון שאנו רואים שדמיהן מסולקים.</p>	
<p>א</p>		<p>בנחבאת - מחמירים, מכיון שיש נשים דאף במחבוא רואות דם.</p>	
<p>א</p>		<p>תירוץ הב"ח - לרא"ש והטור הייתה גירסא אחרת בגמ'.</p>	
<p>א</p>		<p>תירוץ הט"ז (יא) - בנחבאת מחמירים מכיון שחוששים שמא בשעת התשמיש יצא הפחד מלבה, ותראה דם כיון שזו שעת וסתה. [ומה שהקלו בגמ' בנחבאת, זה דווקא אחר שעת וסתה, שהייתה כל שעת הוסת במחבא].</p>	
<p>א</p>		<p>דין כדורים שדוחים את הוסת - מן הדין הבעל אינו צריך לפרוש ממנה בעונה הסמוכה לוסתה, מאחר שבזמננו הוכח והוברר מעל כל ספק שכדורים אלו דוחים את הוסת. והמחמיר תע"ב (טה"ב הקצו סי' בי סעי' יד). אבל אחר שלקחו הכדורים והזריקות, צריכות לפרוש לפי השפעת התרופה לדברי הרופא, לאיזה יום רגילים להשפיע שיבוא הוסת ואף מעט קודם, (שבט הלוי סי' קפד סעי' ב סק"ב. ועיי' בסעי' ח ס"ק ב ובסיכום ההלכות בעמ' שפב סעי' ח ס"ק ג, ובסי' קפט סעי' כג ס"ק ה ובדברי' בסי' קפט סעי' כג).</p>	

סעיף ט

בדיקה כשיגיע הוסת. עבר הוסת ולא בדקה ולא הרגישה - טהורה בלא בדיקה. וי"א שאסורה עד שת קבוע, או שהוא יום שלוש ימים אע"פ שאינו קבוע. (והכי נהוג וכן הוא לקמן סימן קפ"ט).

ז שיעברה עונת וסתה ולא בדקה ולא הרגישה - האם מותרת לשמש בלא

ז שצריכה לפרוש סמוך לוסתה ולא במסולקת דמים מחמת עיבור/הנקה/במחבא (ש"ך כב). וע"ע סי' קפט סעי' ד.

הרחבה לסעיף	עיקר הסעיף
<p>נדה טז/א - אשה שיש לה וסת והגיע שעת וסתה ולא בדקה</p> <p>והעולה מהגמ"י - שיש מחלוקת מה דין אשה שהגיע שעת וסתה ולא בדקה עצמה, ורק אחר הוסת בדקה עצמה ולא ראתה דם:</p> <p>ר"ב כר' יהושע וחכמים - טהורה. ואף כשלא בדקה עצמה מיד אלא אחר זמן ולא ראתה דם, היא טהורה מכיון דוסתות דרבנן, וכן פסקו רוב הפוסקים (כבהרחה לסעי' ב' לעיל).</p> <p>שמואל כר' אליעזר ור' מאיר - טמאה נדה. ואפילו בדקה ומצאה טהורה נמי טמאה, מפני שאורח בזמנו בא, דוסתות דאורייתא.</p> <p>^א ואף לרב שהקל, מכל מקום לכתחילה צריך שתבדוק עצמה בשעת וסתה (וכן בסימן קפט סעיף ד), והמחלוקת בסעי' זה היא דווקא בדיעבד כשעבר הוסת ולא בדקה את עצמה, מה יהיה דינה.</p> <p>^ב ובדיו אשה שהרגישה - ע"ע סי' קצ סעי' א ובפתי"ש ד-ו סם. ובסי' קפט סעי' א.</p> <p>^ג מכיון שחיוב בדיקה הוא דווקא בשעת הוסת, אך אם עבר הוסת ולא בדקה ולא הרגישה, היא מותרת בלא בדיקה. (ובשיטת רמב"ם ורי"ף ע"ע בב"י בסוף הסימן בסעי' יא (ב)).</p> <p>^ד עד מתי מועילה בדיקה להתיירה?</p> <p>ב"י והט"ז (יב) - אף כשאיחרה הרבה בבדיקתה ולא מצאה דם, היא טהורה. [וכן משמע מרוב הפוסקים שהובאו בב"י מכיון שוסתות דרבנן, וכן פתי"ש (יט)].</p> <p>ב"ח (ח) - דווקא אם מיד לאחר הוסת בדקה עצמה ולא מצאה דם היא טהורה, אך אם איחרה בבדיקתה [ואפילו אם לא מצאה דם], ראוי להחמיר שהיא טמאה. [מכיון שהיראים והתרומה חששו לאומרים שוסתות דאורייתא וחזקה אורח בזמנו בא ונפל לארץ (ש"ך כג)].</p> <p>^ה וכן בשו"ע בסימן קפט סעיף ד. והט"ז (ג) - הסביר שהשו"ע עוסק באשה שיש לה וסת קבוע אלא ששינתה פעם אחת לראות ביום אחר שחוששת לו לכתחילה, ואם עבר אותו יום ולא בדקה את עצמה מותרת בלא בדיקה, אך אם זו אשה שאין לה וסת קבוע כלל, אסורה עד שתבדוק את עצמה. וע"ע בפתי"ש (כא).</p>	<p>זכם שלכתחילה צריכה בדיקה^א מנת שתהיה מותרת לאחר עונת הוסת. [ותבדוק בחורין ובסדקין (פתי"ש טז)].</p> <p>ז' ולא בדקה ולא הרגישה^ב - ידקה?</p> <p>ורמב"ם (י) - מותרת בלא בדיקה.^ג</p> <p>זרשבי"א, וכן פסק השו"ע בס"י קפט סעי' ד - יום וסתה הקבוע 3 כשאין לה וסת קבוע - אסורה עד שתבדוק.^ד</p> <p>לה וסת קבוע ועבר יום החודש או 4 - מותרת בלא בדיקה.^ה</p>

הרחבה לסעיף ט - ראה בעיקרי השולחן

סעיף י

- צריך לפקוד אשתו אפילו סמוך לוסתה. הגה: ואפילו בתשמיש שלי (טור בשם יש אומרים וביי בשם רש"י וראב"ד ל מקום המחמיר שלא לפקדה רק בדברי ראו, תבוא עליו ברכה (ביי בשם סמ"ג). וכבר נתבאר דכל מיני קורבה וההכה ו הולך לדבר מטה - אין צריך לפקוד אשתו (המגיד משנה הל' איסורי' פי"ד ובהגהות שיערי דורא). ויש אומרים אם אדם רואה לילך ול תוך עונה אחת - צריך להמתין (נימוקי יוסף פרק הבא על יבמות).

צא לדרך - חייב לפקוד את אשתו אף סמוך לוסתה.

הרחבה לסעיף	עיקר הסעיף
<p>א <u>יבמות סב/ב</u> - [העולה מהגמ' שמהפסוק] "ואל אישך תשוקתך" [ומהפסוק] "וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוןך ולא</p>	<p><u>את אשתו?</u> מוסכם שחייב לפקדה בתשמיש.^א</p>
<p>ב <u>שו"ע כרש"י, רשב"א וראב"ד</u> - מותר אף בתשמיש (רמ"א), מכיון שוסתות דרבנן ובמקום מצווה לא גזרו. (ביי בשם הראב"ד, ט"ז (יד). אולם תה"ש (יה) הסביר שהשו"ע כר"ת דאסור בתשמיש).</p>	<p>זלוקת במה פוקד את אשתו: פילו בתשמיש מותר.^ב</p>
<p>ג <u>הרמ"א כסמ"ג</u> - אף שמעיקר הדין מותר ליוצא לדרך לפקוד את אשתו בתשמיש בסמוך לוסתה, המחמיר בכך תבוא עליו ברכה.</p>	<p>ומחמיר לפקדה רק בדברי ריצוי זיבוק ונישוק, ש"ד כז, תבוא עליו ברכה.^ג</p>
<p>ד <u>החתם סופר</u> - כתב שבשעת וסתה יש לאסור בתשמיש אף שהוא יוצא לדרך ואף שזה ליל טבילתה. [כלומר אף שיש כאן צירוף של ב' מצוות עונה, אפילו הכי אסור בתשמיש, מכיון שלדעתו חיוב פרישה הוא מדאורייתא ומן הדין צריך לפרוש מתשמיש סמוך לוסתה (פתי"ש כב)].</p>	<p><u>וידה</u> - א"צ לפקוד את אשתו (רמ"א).^ד</p>
<p>רמ"א - ומכל מקום שאר מיני קורבה מותרים וכתב הש"ך (כז), שאף חיבוק ונישוק מותר (ועי' ט"ז ג, טו).</p>	<p><u>לדרך ואשתו נדה</u> - צריך להמתין אם אשתו צריכה לטבול תוך עונה אחת (רמ"א).^ה</p>
<p>ה <u>רמ"א עפ"י פירוש הנמוקי יוסף</u> - בגמ' הנ"ל ביבמות סב/ב, מדובר כשרוצה לצאת לדרך ואשתו נדה, שצריך להמתין אם היא צריכה לטבול תוך עונה אחת, [הכוונה יום או לילה שהוא י"ב שעות (ש"ד כח)].</p>	
<p>ו <u>מתי א"צ להמתין בכדי לפקדה?</u> א. כשהוא יוצא לדבר מצווה (נמוקי"י). ב. כשטבילתה נזדמנה סמוך לוסתה - גם א"צ להמתין (פתי"ש כח).</p>	
<p>ז <u>אשה העומדת לטבול בעונה הסמוכה</u> - אין לה לצאת לדרך בלא רשות בעלה, אף שרוצה לצאת לצורך מצווה (פתי"ש כח).</p>	

הביאו דין זה להלכה, והמגיד משנה (פי"ד הי"ב) תמה על כך. [התה"ש כתב שהרמב"ם אויל לשיטתו (הל' דעות פי"ד הי"ט), שלא רוצה לדרך - עיין בסוף ההרחבה לסעיף.